

**Brev till Sophie Elkan från
Selma Lagerlöf: 1893-1895. L
84:1 - 170**

Lagerlöf, Selma,

HS L 84:1

National Library
of Sweden

Käraste!

Det kunde som ett slags diplomatiskt nederlag att jag denna gång retat dig. Jag brukar kunna handtera människor och du säger att du behöfver tukta åt mig gång på gång. Men så har jag tänkt vidare på saken och så ser jag att listan på mina förbrytelser är sådant att jag kan bära den med jämnmod.

Första gången jag retade dig var, då jag ej ville sitta i samma rum som du och skriva brev, därför att jag då ej kunde låta bli att kyssa dig, då var du hjärterossande. Andra gången var då jag talade om att jag satte konuner i dina manuskript, det kunde det ligga något ^{ärligt} i, det förtär jag, men jag var bara högfärdig, öfver att duga till det, liksom jag är högfärdig öfver att ha skött landtbruk i ungdomen. Då var det därför att jag skref att jag arbetat på Postiljonen "en hel förmiddag."

Så mycket onödt har jag aldrig fått för något annat jag gjort i denna värld. Och så skref jag, minst ej, att du ämnade fara till Belgien, utan att så och så skulle det gå om någon vädde dig att fara dit, då blef du galek igen. Då hade jag grälat på Dalhyren, så jag hade succerats på af det ett par veckor, då var du mycket mins nöjd på mig. Och nu nitt skref jag, att du är förtjusande, det förs jag väl aldrig skriva mer.

Men däremot tål du hvad som helst af ärligt menad fräckhet, det tycker du om och tål. Men du får alltså erkänna, att det är litet svårt att attå mig. Dessutom vet jag inte hvarför du nödvändigt skall slå igen, då du blir ond.

Det kan nog kännas skönt, men då du vid det här laget bestämt vet, att jag aldrig med afsikt särrar dig och dessutom kan du begripa att andra ord från dig göra mer smärta i mig än du kan erfar af något som jag säger, så borde du ej göra det. Först tycker jag, bara det är synd om dig att du blifvit särrad, sedan retar det också mig. Kunde du inte nästa gång haft lugnt skriva och fråga, innan du grälar, om det är meningen, att du skall bli stött. Det är aldrig meningen, och det andra gör så ont.

Yag reser på Tisserand -
Yag kan då ligga och hysas på din impregnerade chaiselong. Och så vare du ju viss om att jag
ej följda mig på vägen. Det är ingens så mycket annars my, det jag skrifer -
Yag skall ta med mig, Gafelborg, Sandström,
Yag skall ta med mig, Gafelborg, Sandström,
Yag skall ta med mig, Gafelborg, Sandström,
Yag skall ta med mig, Gafelborg, Sandström,

Jag skulle ha haft ett varmt och fint bref af dig i
stället i denna veckan, men människorna veta aldrig
hvad de göra. Jag går och lägger upp planen till
min stora roman och var just i färd med att
sätta in dig där såsom ett fint och härligt väsen och
så kommer ditt bref och jagar bort stämningen.

Jag tyckte det var så nytt om mig - Men kan
du tänka dig något bättre än när en erotisk an-
de förklarar sin glöds att få säga ett ärligt
"vet hud". Jag skulle nog inte glömt att göra dig
till en fattig, nyrdig människa i alla fall - Men
nu just hade jag bara veckat svärma - Du ser ju
att du skrifer nu, det jag skref hade ingen för-
skräande inverkan på dig.

Jag är precis som ett barn nu och jag har ett
särskilt behof af dig. Det är så mycket som ska
plantägas och distribueras och så mycket som det
behöfs stämning till så som endast du kan ge
mig. Jag går låg jag och tänkte på resan. På
tänkte jag att det hela var ingenting, utom dig.
Och jag har en känsla af att jag behöver dig
så att du ej kan få tillhöra dig själv - Jag kan
ej säga hur, men ^{du måste vara} ~~som~~ befrände ~~att~~ ^{att} du förstår
det - Inte skall ditt eget skriftställarskap lida af att
du är mycket för en annan - Men var snäll och var
stämning för jag är så tacksam nu att göra något för.

Det var bra, att du skref till Belgien - Det är en
syndamlig känsla, som följer den resan - När jag
tänker på att du ej skulle få se honom tycker jag
det är outhärligt grynigt. Ser jag, åter resan för
mig som en realitet så är det som om jag skulle
medföra stor glöds för dig, men det skall den väl -
Jag är ej heller kvarken lädd eller finner det svårt
att följa med, endast att det är ^{mer} övertäligt ju mer
det malkas. Men jag vill ej att ni skola börja resan
med en missrättning från dig. Därför önskar jag brev
mycket -
Din Selma -